

לייהודים הייתה אורה

תחרות עבודה זרה מול "דת יהודית"

ועתה כתבו לכם את השים זאת ולפדה את בני ישראל שימה בפייהם
למען תהיה לי השירה הזאת לעד בני ישראל: כי אביכנו אל הארץ
אשר נשבעתי לאבתי זבת חלב ודבש ואכל ושבע ודן ונפה אל אלהים
אחרים ועבדם ונאצוני והפר את בריתך: ויהי כי תמצאו אותו רשות רשות
זරות ועתה לשירה הזאת לעד לך לא השבח מפי זרעך כי דעתך
את יצורך אשר הוא עשה היום בטרם אביכנו אל הארץ אשר נשבעתי:

זהו הנסיך העיקרי המועד לדור האחרון לפני בית המקדש: היו "יהודים!"
הישמרו להם מעבודה זרה, אל תפנו אל אלהים אחרים! אל תעבדם, ואל תפנו את
בריתך! ובשער זה את אביכם אל "הארץ" אשר נשבעתי.

מידת ההשגה כפי השתדלות והعمل

כל הוא בעבודתך, שכפי רוב ההשתדלות והعملיות, תגדל ההשגה הבאה
מןנה. כמו שכתב המיסיליט ישרים (פרק א) ז"ל, "וכפי השיעור אשר כבש את
ציו ותאותיו, נתנו לך מהחוקים אותו מה טוב, ונשתדל לבדוק בו, כן ישיגו
ישmach בו".

העניין האמור אינו יוצא מן הכלל הזה. אם ירצה האדם להבין ולהרגיש כראוי
את השמה העצומה של ימי הפורים, את "אורה" ושמחה ושםון וקרר, עליו
לשים אל לבו את עבודותם של ישראל בימים ההם, שהבו בתשובה לבב שלם
ורוח נשברת, עד שנהיי "יהודים", נוצרי "דת יהודית", מוחקים מכל דבר הקשור
לעבודה זרה ולאורחות הגויים. ע"ז עבדה זו דיקיא, שברואבי היהודים לשלווט
בhem ונהפוך הוא אשר ישלווט היהודים מהה בשנאהם, צו ל"קימו וקבלו היהודים
עליהם ועל זרעם ועל כל הנלום עליהם", ל"יום משתה ושמחה", יום של אהבת
הש"ת וקבלת התורה. ע"ז כתיב "ונימים האלה זוכרים ונעים בכל דור ודור,
משפחחה ומשפעה, מדינה ומדינה, עיר ועיר, ומי הפורים האלה, לא יעברו מדור
קה יהודים, זוכרים, לא יסוף מזרעם".

אותו כלל נכון לא רק "בימים הטעים", אלא גם "זמן הזה". כפי השיעור
שיתורך האדם מן הגויים הטמאים ויبدل מהם, ויתדק בכל נפשו בדת היהודית,
כך יזכה לאשר של פנימיות נשמת ישראל, לאור הקדושה, ולטוב הרוחני שי
אפשר לנו לשער. [ואצל שלומי אמוני ישראלי כבר אפשר לטעת ולהרגיש קצת
ענין "כן ישיגו וישמח בו" ביוםנו אלה, כאשרה של הגאותה כבר מבצבץ וועלה.]

שמחה פוריות

אמנם האור הזה, והשמחה הזאת, לא יוכנו בלתי אל האיש אשר באמת בשם
"יהודי" יכונה, כמו שאמר הכתוב "שמחה ושותן ליהודים", ליהודים דייקא.
"יהודי" הוא הכהן בעבודה זרה (כדיتا מגילה י, א), המורה מהבליהם של
הגויים, והמתಡבק בכל נימי נפשו בספר נחלתו, תורתנו הקדושה "דת יהודית".
איש הזה, ורק אליו, כוננה שמחה זו, ואין שם שמחה גדולה ומפוארת הימנה.

אלך כ"י" פלאן

ראש מכון, המכון תפארת

שורש שנתתו של המן - שנתת הדת

"מגידי לך מן לראות העמדו דברי מרדכי כי הגיד לך אשר הוא יהוד" (אסטר ג, ד).

הכתוב מגלת לנו, שנתנת המכן למרדכי לא הייתה בעצם ה"חוצה" שמרדכי
לא השתווה לו. אלא שנתה מיוחדת עליו בלבד, בגלל זה שמרדכי היה "יהודי".
ובבבואר הדברים כתוב הגר"א בפירושו ז"ל, "כי הגיד להם אשר הוא יהוד" –
ולפיכך היה שנתתו עלי רב מאר, כי אין שנתת הדת, עכ"ל. כמובן,
שנהה פשוטה של כבוד וקנאה, אינה כלום ביחס לשנתת הדת. שנתת המכן
למרדכי הייתה בגלל שהוא יהודי, והוא יש לו דת, יש לו תורה האומרת לו שאסור
להשתוחות לעבודה זרה. ונתנת הדת, עליה על הכל.

וכן הוא אומר בהמשך הענן (פסוק ו): "זיבגד בעיניו וגוו כי הגידו לו את עם
מרדכי", ופי הגר"א ז"ל, "כי אמרו לו שאינו כורע מלחמת שהוא יהודי", עכ"ל.

יתר על כן, אנו מוצאים שכונתו של המכן בגדותיו הייתה לעקוור את הדת, וכמו
שכתב הגר"א עה"פ (פסוקו) "זיבקש המכן – פירוש לעקור הדת". ובכן, מכיוון שככל
עיקר שנתתו של המכן למרדכי – ולעמו – הייתה על עסקית, אךطبع הדבר, שאת
חיצי השיטה שלו הפנה אל עבר היקר והקדוש, אל עבר "דת יהודית".

על מי גזר המכן? כתיב: "זיבקש תפון להשמד את כל היהודים אשר בכל
מלחמות אחיזוש עט מרדכי". וממי אלה הנקראים "עם מרדכי"? ואמורים ח"ל
(מגילה י, ב): "אמר רבא, בתחילה במרדכי בלבד, ולבסוף בעם מרדכי – ומנו רבנן
– ולבסוף בכל היהודים".^a

"עם מרדכי" מאן נינהו? רבנן! הם מהו אשר עוררו את שנתתו של אותו
רשע באופן כה נורא. וכל כך למה? כי רבנן מה "יהודים", והוא יש לו תורה,
יהודי יש לו דת, המונעת אותו מלהשתוחות להמן. ואת זה לא היה המכן מסוגל
לסבול.

עבדתנו בעקבות דמשיחא – להיות "יהודים" הכהנים בעבודה זרה

מי הוא "יהודי" אמיתי?

מטו משמיה דמיהר"ל דיסקין ז"ל, שאמר על הצרות הרבות שייהיו באחרית
הימים, "מי שהוא עהרליך עד י' נצץ". כששאלוהו, "ומי הוא עהרליך עד?"?
עונה: "מי שהוא מובלט מהגויים". למלודך שכן היא המידה: מי שמובלט מהגויים,
הוא הוא "יהודי" הדבוק בדת האמת, בחירות האמתיים, ובגוים לא יתחשב.

והנה, קבלה בידינו מהגר"ח מולא זין בשם רב הגר"א (כפי שモבא בספר
אמונה והשגה להגר"ש מלצן), כי כל סדרה ממשנה תורה מקבל למאה שנה
מהאל השמי, ופסוקי כל סדרה מרים על המאה המקבילה אליו. לפי החשבון
זהה עולה, שהשנה הנוכחית מכונה נגד סוף פרשת נצבים וילך. ובכן, הנה
מה כתוב בפרשא (דברים לא, יט-כא):

^a. ולהלן (פסוק יג) כתוב בيت פריטו: "שחמן ורצה לעקו הכל, זה להשמד – אלו המצוות ש們 נגד הנשמה, להרוג – והוא הרוח הרוחני, לאבד – אפילו הגוף הגוף מן העולם" וכו' ע"ש. הרי שיעיר
מטרת המכן היה לבטל אותם מן המצוות.

^b. ובפי הגר"א כתוב ז"ל, "ההכל היה מפני 'עם מרדכי' דהינו יהודים, שבשביל כן לא כרע מרדכי", עכ"ל.
ג. והינו בבחינת "ארץ", הארץ הדועה המיועדת לנו, במלוא הקדושה ורום המעליה, ולא כמו קודם לכן, חלק מישראל נמצאים על אדמתם, אבל בלי תואר "ארץ".